

dermed også for sikring af fred og stabilitet i Europa; en kæmpe udfordring, som man visionært og med succes kastede sig ud i i forsøg på at lære af Anden Verdenskrig.

Efter Murens fald og sammenbruddet af en række socialistiske diktaturer er der for alvor kommet realistisk indhold i visionen om at sikre demokrati og menneskerettigheder i hele Europa. Nye lande er kommet til, og andre står i kø. Optagelseskrauet suppleres undertiden med tilbud om særlig projektbistand.

Helt overordnet og set i historisk perspektiv er der altså tale om en meget glædelig udvikling. Men udvidelsen af medlemskredsen og endnu flere i ansøgerfeltet lægger også et markant pres på Europarådets beslutningsprocedurer og økonomi. Her er vi fra konservativ side ikke mindst optaget af at søge løsninger på de problemer, som Menneskerettighedsdomstolen står med og står over for.

Kl. 14.25

Domstolen udfylder en kernefunktion, men den er ved at blive kvalt af ren og skær overbebyrdelse. Nye medlemslande medfører selvindlysende nok en større arbejdsbyrde. For få år siden søgte man at tage højde herfor, men vi må se i øjnene, at det langtfra er nok, og at det er bydende nødvendigt på ny at reformere arbejdsbetingelserne.

Henset til den meget tunge og tidskrævende proces, der går forud for ændringer i domstolens virke, er det på høje tid, at man tager fat. Sker det ikke, undergraver man simpelt hen domstolens muligheder for at løfte opgaven.

Lad mig give et par tal til illustration af problemernes eskalerende omfang:

I 2000 registrerede man 10.482 nye henvendelser, mens man året efter, altså i 2001, fik 13.858. Disse tal siger en del om stigningstakten. Det samme gør udviklingen i antallet af det, man kalder provisional files, hvor man i 2000 havde 26.331, mens tallet for 2001 røg op på 31.393. Heraf vil en del naturligvis ret hurtigt blive afvist, fordi de helt fundamentalt ikke lever op til nogle formelle hensyn og derfor ikke kan tages til behandling.

Stigningstakten er foruroligende målt i forhold til den kendsgerning, at selv om domstolen øger effektiviteten, kan den slet ikke følge med. Antallet af afsagte domme var således i 2000 på 695, mens man i 2001 kom op på 888.

Puklen af uafgjorte sager øges altså markant og dramatisk år for år. Tallene fortæller med andre ord med deres eget lakoniske, men dog me-

get præcise sprog, hvilken gigantisk opgave man står over for.

Forventningerne til den fremtidige udvikling er alt andet end en trøst, simpelt hen fordi bevidstheden om den individuelle klageadgang endnu ikke for alvor er slået igennem i de nye medlemslande. Derfor må og skal man hurtigst muligt have taget fat på en holdbar løsning.

Jeg er derfor også glad for, at udenrigsministeren i sin redegørelse gør opmærksom på problemerne og peger på nogle veje til at imødegå problemerne. Øgede ressourcer er nødvendige, men ikke tilstrækkeligt. Mere må til.

Jeg vil godt benytte lejligheden til at opfordre regeringen til at udnytte mulighederne for at lægge politisk pres på for at arbejde med at fremtidssikre, at domstolens arbejdsvilkår bliver højt prioriteret.

Det Konservative Folkeparti lægger stor vægt på, at Menneskerettighedsdomstolen også fremover kan udfylde sin rolle, og det gør vi, fordi vi mener, at der her er tale om et kernefunktion, som ikke må svigtes i kølvandet på den i øvrigt helt naturlige udvidelse af Europarådets arbejdsfelt.

I det hele taget er det for os utrolig vigtigt, at de grundlæggende principper og dermed den oprindelige vision bag etableringen af Europarådet ikke udvandes som en utilsigtet konsekvens af ønsket om at udnytte disse års enestående muligheder for at udvide kredsen af medlemslande.

Tredje næstformand (Kaj Ikast):

Fru Margrete Auken som ordfører.

Margrete Auken (SF):

Allerførst vil jeg godt takke udenrigsministeren for redegørelsen. Jeg synes, det er en god redegørelse, og jeg synes, den kommer godt rundt om emnerne.

I modsætning til hr. Lars Kramer Mikkelsen, som ikke synes, at der blev nævnt nok om dér, hvor vi havde kvajet os – nu siger jeg vi, for vil vi have ros, så må hver plet man bære, som falder på Danmarks navn, og så må vi altså også bære de pletter, der falder på det i øjeblikket – vil jeg sige, at jeg da egentlig er ret tilfreds med, at vi ikke fik det, som jeg havde frygtet, altså brokkeriet over, at Danmark også har fået fingrene i maskinen i Europarådet. Det synes jeg er dejligt. Jeg havde ikke ventet, at man havde nævnt de sager, hvor vi har fået kritik, med tak, men jeg havde faktisk frygtet, at vi havde set ek-